

„הצבא הרג אותו!“ טוענים הורי החייל, שהרג את חברתו והתאבד.

„כל חייל בעל נשק הוא רוצח בכוונתו!“ טוענים הוריה של הנרצחת.

מה היה המניע לרוצח? ריבקה ואמנון לקחו איתם את הסוד לקבר

אמנון לא יברח לך, לכי לעבוד, אבל היא אמרה שטוב לה עם אמנון ושהיא רוצה להיות איתו כל הזמן. כל פעם הייתי מוצאת לה עבודה והיא הייתה עובדת זמן קצר ופיתאום באה אלינו הביי תה ושואלת איפה אמנון, אם הוא בצבא או שבא לחופשה.

„אמנון עמד להשתחרר מהצבא באור גוסט, ואז תיכנן להתחתן עם ריבקה, אבל קרה מה שקרה, והחתונה הפכה ל-“

שימחה בבית,“ נימקה את בחירתה. מישפחתו של אמנון גרה בשכונת מישפחת דניאל, ברחוב ירמיהו 56. חברים הכירו לאמנון את ריבקה ומאז לא נפרדו השניים. אמנון היה בא לבקר את

מישפחתו של אמנון מונה שמונה נפישות. האב נהג במישטרה, האם עובדת נקיון. האח, שימשון, נשוי וגר בקירבת מקום. אמנון היה מתגורר בחדר אחד עם שאר אחיו. המצב בבית היה קשה. בני מישפחתו של אמנון אכולי מרירות. הם טוענים כי הצבא אשם במותו. סיפר האח, שימשון: „יש לזה גורם. כל הסיפור מתחיל לפני שנה וחצי. אמנון היה בצבא. היה לו טוב מאד. הוא היה נהג של סגן אלוף בחוליה עורפית. היה משרת עלייד הבית. היה לו רכב צמוד, והוא היה בא לאכול אצלנו וחוזר לבסיס. בגלל שהיה לו כל-כך טוב בהתחלת השירות, הוא לא יכול להסתגל למה שבא אחר-כך. יום אחד הוא נסע לאשקלון. בדרך היה מעבר-חצייה. היה אור ירוק. פיתאום עברה שם זקנה בת 80. אמנון לא הספיק לעצור, פגע בזקנה והרג אותה. הצבא אפילו לא בדק את המיקרה. ברגע האחר רון שמו לו עורך-דין, שלא ידע כלום. הכניסו אותו למעצר לחודש ושללו לו את

כשיצאתי החוצה וראיתי את הבת שלי על הריצפה. רציתי לתפוס את אמנון, אבל הוא הזהיר אותי שאם אתקרב אליו הוא יירה. אחר-כך, כשבאתי אליו מהצד השני של הבית, מצאתי גם אותו על הריצפה. הוא כבר היה גוסס והילדה שלי מתה. היה מגמגם משהו, אבל לא רציתי להתקרב, לשמוע מה הוא גימגם. חברה של הבת שלי סיפרה לי אחר-כך שהוא אמר לה: „אני הורג את ריבקה בגללך.“ אמנון וריבקה הכירו לפני ארבע שנים. מישפחתה של ריבקה התגוררה בקטמונים,

יום השלישי שעבר את מנוחתם של תושבי רחוב פקיעין בירושלים. שלום דניאל יצא במרוצה מביתו. לנגד עיניו הייתה שרועה ריבקה, מתבוססת בדמה על החול ליד הבית. מולה ניצב חברו, אמנון, כשכידו רובה.

„אל תתקרב אלי!“ צעק החבר אל האב. שלום ההמום נכנס לביתו, יצא לחצר מבעד הדלת האחורית. המישטרה כבר הייתה במקום. „תיפסו אותו, הוא בפינה!“ צעק האב לשוטרים, אך בטרם הספיקו

אהבה

להתקרב אל היורה נשמע קול ירייה בור. דת. אמנון צנח על האדמה ליד גופת חברתו.

בני מישפחתה של ריבקה אינם מסור גלים לעכל את האירועים. הם יושבים שיבעה, בביתם הקטן, בשכונה חרדית ליד ישיבת תורת יוסף. האם, תיקוה, בוכה, וחוזרת שוב ושוב על אותם הדברים: „היא הייתה הפרח שלי, רק בת 19, יד ימיני, איך אוכל לשכוח אותה? הייתה האור שלי, היהלום שלי. רק יום אחד לפני כן הם רקדו יחד בחתונה של קריר בים, הוא שם לה פרחים על הראש ור פיתאום...“ היא מפסיקה ומגרונה נפלט בכי חנוק.

„רון

ושימחה“

שי עתיים לפני הרצח נקס אמנון על דלת ביתה של חברתו. האם פתחה את הדלת. אמנון היה לבוש בשחורים. היה לבד. שאל איפה ריבקה. האם השיבה, כי ריבקה יצאה לבלות עם חברתה, דורה. אמנון רגז, דרש לדעת היכן בדיוק היא מבלה. האם טענה שאינה יודעת. „יותר לא תראי את בתך!“ הודיע לה אמנון ונעלם בחשיכה.

„לא האמנתי לו.“ סיפרה האם השכור לה. „הוא היה ברביבית אצלי, אכל, שתה, ישן כאן. אבל בכל זאת הלכתי לחפש את ריבקה. גם אמנון הלך לחפש אותה. לא ראיתי אצלו נשק ביד. אם הייתי רואה נשק הייתי יכולה, אולי, למנוע משהו.“ סיפר האב: „אני לא ידעתי מכלום. הלכתי לישון והתעוררתי רק מהיריות.

הצעירה סיימה בהצטיינות את בית-הספר בצנלסון ועברה ללמוד בחוות-נוער.

לפני ארבע שנים עברה מישפחתה לגור ברחוב פקיעין מס' 6. האב היה עובד בר קיבוץ מעלה-החמישה והאם נשארה בבית עם ריבקה ושני אחיה. לפני כמה חודשים ילדה את בתה הרביעית וריבקה בחרה את שמה: לירון. „כדי שיהיה רון ור

בצער רב וביגון קודר אנו מודיעים על כשירתה
המראגי של בתנו ואחותנו היקרה

רבקה בת שלום דניאל

ההקריה תצא היום יום רביעי כ"ט מנחם-אב תשל"ט (22.8.79)
בשעה 4.00 אחה"צ מבית ההקדוה העירוני החדש
רחוב שמגר 26, רוממה ירושלים

המשכחה המתאבלת

עד המוות

הרשיון. אפילו בית-המישפט קבע, כי יש ספק רב אם אחי היה אשם במיקרה. אם באמת היה אשם היו מכניסים אותו לעשר שנים.

„אחרי שאמנון יצא מהכלא הוא לא חזר לבסיס. ברח מהצבא ונשאר בבית. הוא היה מדוכא, מיואש, התחיל להיות עצבני וזה פגע בנו. היה פיתאום צועק ומרביץ בלי סיבה, לא רצה לעבוד. לא רצה לעשות כלום. הוא ישב חצי שנה בבית ואף אחד מהצבא לא בא לשאול עליו, לא הרגישו שהוא חסר, כאילו שכחו ממנו.

סבתו, שגרה בחצר הסמוכה למישפחת דניאל, והיה לוקח עימו את ריבקה. היה מבקר אצל המישפחה יום יום. כאשר התגייס לצבא פחתו ביקוריו אך הוא היה מנצל כל יום חופש כדי לבקר את חברתו. היה קנאי לה מאד, לדברי אמה של ריבקה התנגד אמנון שריבקה תצא לעבוד או שתצא עם חברותיה. עד כדי כך בערה בו אהבתו. ריבקה קיבלה פטור מהצבא, עבדה תקופה מסויימת וחדלה.

בחוליה

עורפית

„**סיפרה אחותו של אמנון, רוגית:** „כל פעם שריבקה הפסיקה לעבוד הייתי מדברת על ליבה. הייתי אומרת לה:

„התחלנו להיות מודאגים. ביקשנו מי אמנון שיחזור לצבא. אבל הוא לא רצה. כתבנו מיכתבים לצבא וביקשנו מהם לבוא אלינו לקחת את אמנון. לא קיבלנו תשובה.“